

„Amžinoji šviesa“ (Vėlinėms)

Tikslas: supažindinti mokinius su lietuvių tradicijomis, Vėlinių papročiais, įtraukiant juos į kolektyvinį darbą.

Uždaviniai:

1. Ugdyti tautinę savimonę per pažintį su lietuviškomis tradicijomis ir papročiais.
2. Ugdyti pagarbą žmonėms, kurie savo darbą, gebėjimus, pastangas skyrė mokyklos kūrimui, lietuviybės puoselėjimui etninėse lietuvių žemėse Baltarusijoje.
3. Sukurti rimties aplinką, sudaryti sąlygas kultūringo elgesio įgūdžių ugdymui.
4. Ugdyti sceninę atlikėjų kultūrą.

Įeina 8 angelai su baltomis gėlėmis rankose ir sustoja “V” forma prie stovo papuošto baltomis gėlėmis ir neuždegta balta žvake (rami muzika).

I skaitovas:

Jau Vėlinės...
Kapai žvakutėm šviečia.
Einu lankyt
Savų ir svetimų.
Manoj širdy
Tik ilgesys
Ir meilė begalinė.
Prisiminimai bėga, bėga,
Kaip kamuoliukas rieda, rieda.
O laikas...jį dabar
Jausmai užvaldo.
Čia gailestis, čia netektis
Į viena susijungia.
Ir stoviu pakerėta
Gyvų ir mirusiųjų ryšio.

I skaitovas išeina. Įeina renginio vedėjai.

I Vedėjas:

Vėlinės. Žmonės tikėjo, kad šią dieną mirties valdovas leidžia mirusiųjų sieloms sugrįžti į žemę, į savo buvusius namus. Kad sielos nepridarytų nelaimių, žyniai jas stengdavosi pamaloninti aukomis. Buvo aukojami javai, gyvuliai, o kartais ir žmonės.

II Vedėjas:

Bėgo laikas, keitėsi papročiai. Šiandien auka mirusiems – mūsų nuoširdi malda ir deganti žvakutė, kuri simbolizuoja amžinąjį gyvenimą. Tegul šią dieną nelieka nė vieno užmiršto kapelio – uždekime atminimo žvakelę.

Skamba rami muzika. Lėtai įeina skaitovas berniukas, paskui jį seka dvi baltais ilgais rūbais apsirengusios mergaitės ir stiklinėse neša degančias žvakutes. Berniukas uždega didžiąją žvakę prie angelų ir skaito eiles.

Ten, kur po pušelėm daugel balto smėlio,
 Uždegiau žvakutę aš ant kauburėlio.
 Tie, kurie čia miega, troško šviesti, degti...
 Žiburiuok, žvakute, jiems žėrėk per naktį.

I mergaitė:

Kada regi tamsoj žvakučių jūrą
 Per Vėlines - žvarbi naktis juodoji!
 Atrodo, lyg į mus staiga sužiūra
 Visi, kurių netekom, apraudojom.

Prieš jų akis pasijunti lyg nuogas
 Su savo ydomis, klastom, pykčiu,
 Skolų nebegali gražinti žmogui,
 Kuriam jau nebeliko paslapčių.

II mergaitė:

Atleiskit jūs, užbaigę žemės kelią,
 Kad, rūpesčių kasdienių prislėgti,
 Mes per retai aplankom šią vietelę,
 Kur būname prie jūsų taip arti.

Kad tebegirdim jūsų žodžių aidą,
 Kad skaitome it knygą jūsų mintis...
 Te užmiršimo nuosėdas išsklaido
 Ši atminimo ir rimties naktis!..

Skaitovai išeina.

II Vedėjas:

Atminkime visas Lietuvos motinas, kurios per kančias, nemigos naktis atvėrė gyvenimo rytą kiekvienam iš mūsų. Prie dūzgiančio ratelio mokė savo vaikus lietuviško žodžio.

Visi angelai: Atminkime...

2 angelai padeda gėles prieš degančią žvakę.

I Vedėjas:

Atminkime mielus tėvelius, kurie nuo darbų sudiržusiom rankom padėdavo mums ant stalo šventos duonos riekelę.

Visi angelai: Atminkime...

2 angelai padeda gėles prieš degančią žvakę.

II Vedėjas:

Atminkime Lietuvos durkras ir sūnus, išblaškytus gyvenimo audrų ir radusius amžinojo poilsio vietą svetimuose kraštuose.

Visi angelai: Atminkime...

2 angelai padeda gėles prieš degančią žvakę.

I Vedėjas:

Atminkime mokytojus, kurie nešė Lietuvai mokslą, šviesą ir tiesą. Jų įskiepytos dvasinės vertybės ir šiandien mus tebešildo.

Visi angelai: Atminkime...

2 angelai padeda gėles prieš degančią žvakę. Skamba rami muzika, vedėjai ir angelai išeina. Rodoma prezentacija apie mirusius garbingus Pelesos krašto žmones.

Angelų šokis (*šoka 6 angelai, 2 angelai dainuoja*):

Aš norėčiau gaut sparnus.
Gal man paskolintum savus?
Plasnočiau aš tarp debesų,
Tol kol man užteks jėgų.

Nuo tavo saulės apakau –
Ji dar šviesesnė nei ugnis.
Tokios tyros aš nemačiau.
Tikiu, ten angelų šalis.

*Su tais, kurie dangun išėjo,
Su tais norėčiau pabūt.
Su tais, kurie gyvent skubėjo,
Su tais norėčiau pabūt.*

Ak, mielasis iš aukščiau,
Ramybę jiems atsiųs greičiau.
Negalvok, jos ne per daug,
Su ramybe jiems geriau.

Gal man paskolintum sparnus?
Mačiau, tikrai turi tokius.
Paskraidysiu dausose
Lyg minkštuose pataluose.

*Su tais, kurie dangun išėjo,
Su tais norėčiau pabūt.
Su tais, kurie gyvent skubėjo,
Su tais norėčiau pabūt.*

Dangų plėšo vanagai,
Blogio jie mums pranašai.
Nori mus nuskriaust labai,
Bet juk mes esam angelai...
juk mes angelai...
mes angelai...

*Su tais, kurie dangun išėjo,
Su tais norėčiau pabūt.
Su tais, kurie gyvent skubėjo,
Su tais norėčiau pabūt.*

Angelai lieka stovėti "V" forma. Vienas angelas skaito eileraštį.

Angelas:

Vėlinių vakarą žibėjo daug šviesų,
Kaip danguje žvaigždžių vidurnakty giedram,
Abipus vieškelio – dvi eilės angelų,
Tokių baltų baltų, su saulėm rankose.
Praėjo daug žmonių: jaunuolių ir senų;
Visi šypsojos nuoširdžiai kaip vaikai.
Dar žymės širdyse užgijusių žaizdų,
O akyse šviesa – palimos spinduliai.
Praėjo jie visi, man brangūs, artimi,
Ir aš vieną viena sutemusiam kely...
Vėlinių vakarą nuo angelo delnų
Nukritusi žvaigždė riedėjo vieškeliu
Į šalį tolimą, į nepasiekiamą...

I Vedėjas:

Jau vėjas rudeninis plaiksto
Ant kapo mažą uždegta žvakelę.
Ji tėčiui, mamai, sesei, broliui

Dangaus platybėse parodys kelią.

II Vedėjas:

O baltos chrizantemos susiglaudę
Bučiuoja žemę savo bučiniu sūriu.
Žvakeles, baltos gėlės – tavo dovana.
Bet tik malda paglostys jų sielas.

Maldai kviečiame gerbiamą Pelesos Šv.Lino bažnyčios kunigą Leoną Ladišiu.

Parengė pradinio ugdymo mokytoja Almina Afonina ir matematikos mokytoja Tatjana Oleneva.

Pelesos vidurinė mokykla lietuvių mokomąja kalba (Baltarusija) (plvmokykla@mail.ru).